

Arrest

nr. 190 131 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun twee vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name de vrees voor bloedwraak en gerechtelijke vervolging van eerste verzoeker B.L. naar aanleiding van de bloederige gebeurtenissen op 23 mei 1997 waarbij leden van de Revolutionaire Garde (leger) in een hinderlaag werden gelokt.

De eerste asielaanvraag van eerste verzoeker B.L. werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 148 658 van 26 juni 2015 omdat hij de door hem aangehaalde vrees niet aannemelijk maakt omdat, zo luidt het arrest, eerste verzoeker geen concrete feiten of elementen aanbrengt waaruit besloten kan worden dat hij effectief in een bloedvete verkeert met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten, én verzoeker geen geldige uitleg kan geven waarom hij (o.a. met betrekking tot de aanslagen op zijn café) geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

De eerste asielaanvraag van tweede verzoeker B.P., eerste verzoekers zoon, werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 148 659 van 26 juni 2015 omdat deze zijn asielaanvraag verbindt aan die van zijn vader, thans eerste verzoeker, en hij geen eigen motieven inroept, en de eerste asielaanvraag van verzoekers vader bij voormeld arrest van de Raad nr. 148 658 van 26 juni 2015 werd verworpen, zodat bijgevolg ook in hoofde van tweede verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van diezelfde wet in aanmerking kan worden genomen.

In het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers nam het Commissariaat-generaal op 4 februari 2016 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers' beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 168 350 van 25 mei 2016. Hun beroep tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen.

Ter ondersteuning van hun huidige derde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van het vonnis van het Hof van Beroep d.d. 22 december 2016 volgens hetwelk het vonnis van 20 december 2011 stand houdt, het originele bevel van het Parket van Tirana d.d. 22 december 2016 om ten gevolge van de uitspraak van het Hof van Beroep d.d. 22 december 2016 het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg d.d. 20 december 2011 uit te voeren, en een krantenartikel uit de krant 'Koha Jone' d.d. 24 december 2016 betreffende de feiten van 1997 en de recente evoluties in deze zaak.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker B.L. wordt diens derde en huidige asielaanvraag niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de eerdere beslissingen en arresten in het kader van eerste verzoekers eerdere asielaanvragen. Wat betreft de door eerste verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten wordt vastgesteld dat deze er niet in slagen om een ander licht te werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Het neergelegde vonnis van het Hof van Beroep van 22 december 2016 waarbij eerste verzoekers initiële veroordeling door de Rechtbank van Eerste Aanleg -waarbij hij schuldig werd bevonden- wordt bevestigd en het bijbehorende bevel van het Parket van Tirana om dit vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg uit te voeren, doen immers, zo luidt de beslissing, geen afbreuk aan de vaststelling dat uit niets blijkt dat eerste verzoeker in Albanië geen eerlijke rechtsgang werd/zal worden aangeboden en dat de politiek de rechtsgang tegen hem heeft beïnvloed/zou (kunnen) beïnvloeden, zoals, zo merkt de commissaris-generaal op, ook al werd aangestipt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten. Het loutere feit gearresteerd te worden ten gevolge van een veroordeling kan op zich, aldus de commissaris-generaal, niet gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Het krantenartikel uit de krant 'Koha Jone' d.d. 24 december 2016 betreffende de feiten van 1997 en de recente evoluties in eerste verzoekers zaak, doet, zo wordt opgemerkt, evenmin afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordelingen, daar het louter de recente uitspraak van het Hof van Beroep staft. Betreffende eerste verzoekers in het kader van zijn huidige asielaanvraag herhaalde vrees voor (bloed)wraak wordt opgemerkt dat er in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag reeds werd besloten dat er aan zijn vrees voor (bloed) wraak geen enkel geloof kan gehecht worden. Verzoeker brengt, zo stelt de commissaris-generaal vast, geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker genomen wordt vastgesteld dat deze zijn huidige derde asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegenen die door diens vader, eerste verzoeker, werden aangehaald, in wiens hoofde een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen, zodat, zo luidt de beslissing, tweede verzoekers huidige asielaanvraag evenmin in overweging kan worden genomen.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontkrachten of weerleggen.

Betreffende verzoekers' argumentatie "omtrent de bloedwraak" wijst de Raad er opnieuw op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nrs. 148 658 van 26 juni 2015, welke gezag en kracht van gewijsde geniet, werd vastgesteld dat aan de verklaarde bloedwraak vanwege de families van de slachtoffers van de gebeurtenissen van 23 mei 1997 geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op het arrest van het Hof van Beroep van 22 december 2016, waarbij eerste verzoekers initiële veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg -die hem schuldig bevond en tot een gevangenisstraf van 22 jaar veroordeelde- wordt bevestigd, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken omtrent de grond van die zaak, namelijk de strafrechtelijke feiten die

eerste verzoeker ten laste worden gelegd en waaraan hij schuldig werd bevonden, laat staan over de schuld dan wel onschuld van eerste verzoeker. Het komt, zoals ook eerder al werd gesteld bij 's Raads arrest nr. 148 658 van 26 juni 2015, niet aan de Belgische (asiel-)autoriteiten toe om de in Albanië gevoerde procesgang te beoordelen.

Verzoekers beweren op algemene wijze, doch ze tonen niet met concrete, bewijskrachtige en valabele gegevens aan dat eerste verzoeker B.L. "het voorwerp maakt van een oneerlijke strafprocedure". Behoudens enkele algemene beweringen en kritiek en het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengen verzoekers niets concreet in tegen, minstens ontkrachten, noch weerleggen zij het pertinente motief uit de bestreden beslissingen dat uit niets blijkt dat verzoeker in Albanië geen eerlijke rechtsgang werd/zal worden aangeboden en dat de politiek de rechtsgang tegen hem heeft beïnvloed/zou (kunnen) beïnvloeden, en dat het loutere feit gearresteerd te worden ten gevolge van een veroordeling op zich niet kan gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers beweren zeer algemeen, doch maken niet in concreto aannemelijk dat eerste verzoeker B.L. geen eerlijke rechtsgang werd/wordt aangeboden, dat de politiek de rechtsgang zou (kunnen) beïnvloeden en dat het proces tegen hem zou zijn ingegeven door politieke motieven. Ze beperken zich dienaangaande tot blote beweringen welke ze echter geenszins objectief kunnen aantonen.

Verzoekers voeren op algemene wijze aan dat "er voor hem geen beroepsmogelijkheden zouden bestaan", doch ze staven die algemene bewering niet in het minst.

Met het louter indienen van een beroep op internationale bescherming, in een poging also eerste verzoekers straf/veroordeling in het land van herkomst te ontlopen, tonen verzoekers niet aan dat zij in Albanië een risico lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst er dienaangaande ook op dat het het wettelijk prerogatief van de Albanese staat is om vrij zijn strafbeleid te regelen.

Er wordt door de commissaris-generaal in casu bij onderhavige asielaanvraag wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoekers bij hun huidige derde asielaanvraag neergelegde documenten. Met hun algemene kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tonen verzoekers het tegendeel niet aan.

Het attest van de burgemeester van Cerrik en het attest opgesteld door de heer Gjin Marku werden eerder in het kader van verzoekers vorige, tweede asielaanvraag neergelegd, en werden toen, in weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk aan een onderzoek door de commissaris-generaal onderworpen.

Daargelaten of de door verzoeker als 'verzoekers' familie' omschreven groep als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) kan worden beschouwd, dient erop gewezen dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep, er niet automatisch op wijst dat verzoekers persoonlijk en systematisch worden vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

Het op algemene wijze verwijzen naar informatie omtrent corruptie in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt dat verzoekers niet aantonen en geenszins aannemelijk maken dat de rechtsgang tegen eerste verzoeker B.L., in het verleden alsook eventueel naar de toekomst toe, een politieke beïnvloeding kent.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene

die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoekers de hoorplicht geschonden achten, stelt de Raad vast dat zij werden gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen, volgens de vertaling, geen “*vonnis*” van het Hof van Beroep d.d. 22 december 2016 hebben ingediend maar een “*résumé*” van een “*vonnis*”. Voorts is er een fotokopie van een krantenartikel en een kopie van een bevel van het Parket. Geen van de stukken is grondig onderzocht, noch valt op te maken of af te leiden wat er gebeurd is met het cassatieberoep van het parket (zie eerste asielaanvraag), en op welke wijze er plots een arrest van de hogere rechtbank wordt gevelde waarbij verzoeker opnieuw zou zijn veroordeeld tot 22 jaar gevangenisstraf. Dit klemt des te meer nu verzoeker blijkbaar niet op de hoogte was van een hoger beroep niettegenstaande redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij toch zijn zaak op de voet volgt nu hij de kans loopt veroordeeld te worden tot 22 jaar.

In casu werd aldus geen grondig en gedegen onderzoek gevoerd. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 februari 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS